

På den tiden då makadamhögarna eller skärvbunkarna prydde omgivningen vid de flesta gårdarna var alla som hade i mantal satt jord skyldiga till vägunderhåll. Under vintern sågs alltid någon "stenknäckare" som med släggans hjälp ökade på förråden vilka på hösten skulle utköras och påläggas respektive väglotter. Pärupsborna som hade fått lotter i vägen Hörby - Sjöbo hade lång väg att transportera den tunga varan. Å vägen mot Hörby över Grankarp hade en del från norra Pärup sina lotter.

Det gällde nu att på hösten fylla de djupa hjulspåren med skärv och helst tvärsöver hela vägbanan. Man gjorde i de flesta fall sin flit, använde svärhackan å kanterna och såg till att vägen var i sådant skick att vägsynen godkände den. En bonde som inte var rädd av sig men något sen med arbetet, höll just på med svärhackan å kanterna när som synenämnden med länsmannen som befälshavare, anlände. Bonden som kanske var något trög till att hala mössan ner under armen fick höra länsmannens utlåtande.

Här skall vägen breddas! Ni ser väl att den är alldeles för smal!

Bonden: Får ja fråga kommissarien.

E han lang nock?